

הרי למדנו ששמירה לחצאין היא שמירה מעולה, ואף ברייתא של משמר את החבית, טעמה הוא משום שמירה לחצאין.

ומאחר שדחינו מה שבקשנו להוכיח שהברייתא של "משמר את החבית" היא משובשת, אם כן:

מכל מקום קשיא, מאותה הברייתא, לדברי האומר אין שמירה מועילה אלא כשמשמרה בחזקת מה שהיא. שהרי כאן שימרה בחזקת יין ונמצאת שמן ומכל מקום טהורה היא לענין מה ששימרה?!

ועוד מוטיב רבה בר אבוח לדברי האומר כן:

מעשה באשה אחת חבירה [רש"י] **שבאת לפני רבי ישמעאל**, ואמרה לו: רבי! כגד זה ארגתיו בטהרה, יודעת אני שמשעה שנארג בו שלש על שלש אצבעות ונעשה ראוי לקבל טומאה לא נגעה בו טומאה [רש"י].

ואמנם לא היה בלבי לשומרו בטהרה, רק יודעת אני בו שלא נטמא.

ומתוך בדיקות שהיה רבי ישמעאל בודקה כדי לדעת אם אכן לא נטמא הבגד, אמרה לו: רבי! נדה משכה עמי בחבל.

אמר רבי ישמעאל: כמה גדולים דברי חכמים, שהיו אומרים: אם היה בלבו לשומרו הרי הוא טהור, אבל אם אין בלבו לשומרו, הרי הוא טמא.

שהרי אשה זו, מתוך שלא היה בלבה לשומרו, התברר, שהבגד היה טמא, אף שהיא אמרה בודאות שאינו טמא.

שוב מעשה באשה אחת חבירה, **שבאת לפני רבי ישמעאל**, ואמרה לו: רבי! מפנה זו ארגתיה בטהרה! מאז שארגתיה הרי היא בטהרה.

ואמנם לא היה בלבי לשומרה בטהרה [ב"ח].

ומתוך בדיקות שהיה רבי ישמעאל בודקה, אמרה לו: רבי! נימא [חוט] נפסקה לי קודם שהתחלתי לארוג, וקשרתיה כשהייתי נדה בפה.

ואף שרוק הנדה הוא אב הטומאה, לא חששתי לטהרת המפה, שהרי עדיין לא ארגתי בה שלש על שלש עד שתהיה ראויה לקבל טומאה.

וכיון שכך היה מעשה, הרי שיש לחוש לטומאת המפה, כי שמא היה עדיין הרוק לח עד שארגה בו שלש על שלש, ונטמאה המפה.

אמר רבי ישמעאל: כמה גדולים דברי חכמים שהיו אומרים: אם היה בלבו לשומרו הרי הוא טהור, ואם אין בלבו לשומרו — טמא.

הרי למדנו שאין הדין תלוי אלא אם היה בלבו לשומרו, וכל שהיה בלבו לשומרו, הרי הוא טהור אפילו לא נתכוין לשומרו בחזקת

ובאופן אחר ביאר רש"י: שאכן אין הנידון על המגריפה עצמה אלא על האוכל המדובק בה,

ואותו אוכל משומר הוא מטומאה הפוסלתו. וראה מה שכתבו התוספות בד"ה שמרתיה.